

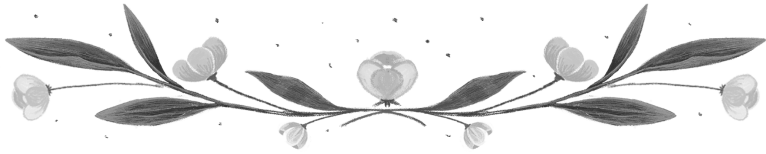
Люсі Мод МОНТГОМЕРІ

Енн із Ейвонді

Харків
«ФОЛІО»
2020

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

I

Сердитий сусід

Одного стиглого серпневого полудня висока струнка дівчина шістнадцяти з половиною років, із серйозними сірими очима й волоссям, котре її друзі називали золотисто-каштановим, сиділа на широкому ґанку з червоного пісковика перед будинком на Острові Принца Едварда, твердо постановивши перекласти з десятку рядків із Вергілія.

Але серпневий полудень, з блакитними серпанками, що повисли над схилами зі збіжжям, з легеньким вітерцем, який шепоче щось, як ті ельфи, у вітті тополь і з червоними маками, що спалахували, пританцьовуючи й поблискуючи, на фоні темного переліска з молодих ялинок за вишневим садом, підходив радше для мрій, а не для мертвих мов. Незабаром книга Вергілія непомітно впала на землю, а Енн, сперши підборіддя на складені перед собою руки й поглядом стежачи за купою пухнастих хмаринок, які, ніби утворюючи велику білу гору, саме збилися над будинком пана Дж. Гаррісона, була десь далеко, у прекрасному світі, в якому одна вчителька старанно працювала, виховуючи майбутніх державних діячів і сповнюючи їхні уми та серця високими й піднесеними прагненнями.

Проте, якщо поглянути на сувору реальність — що, слід зізнатися, Енн робила вкрай рідко, хіба що їй доводилося — скидалося на те, що в ейвонлійській школі навряд чи знайдеться якийсь учень, котрий міг би стати знаменитістю; та

ніколи не знаєш напевне, що може статися під впливом хорошої вчительки. Енн, наче крізь рожеві окуляри, бачила певні ідеали того, чого може досягти вчителька, якщо тільки піде правильним шляхом. Зараз вона саме уявляла собі чарівну сцену, за сорок років відтепер, з одним відомим чоловіком (причину його знаменитості було залишено в зручній невідомості, та Енн хотілося, щоб він був ректором університету або канадським прем'єром), котрий низько схилився, цілуючи її зморшкувату руку й запевняючи, що саме вона першою пробудила в ньому його поривання і що всім своїм життєвим успіхом він завдячує тим урокам, які вона прищеплювала йому так давно в ейвонлійській школі. Та раптом це приємне видіння затьмарило дещо зовсім не таке приємне.

Удавано сумирна маленька джерсійська корівка спішно пробігла стежкою, і вже через п'ять секунд з'явився пан Гаррісон... якщо словом «з'явився» можна описати спосіб його появи на подвір'ї.

Він перестрибнув через паркан, не відчиняючи воріт, і розлючено став навпроти, втупившись поглядом в ошелешену Енн, яка зірвалася на ноги й стояла, збентежено дивлячись на нього. Пан Гаррісон віднедавна жив по-сусідству, праворуч від їхнього будинку, і вона ще не зустрічалася з ним віч-на-віч, хоча й бачила його раз чи двічі.

На початку квітня, ще до того, як Енн повернулася додому з Королівської вчительської семінарії, пан Роберт Белл, чия ферма з західного боку прилягала до будинку Катбертів, продав свій маєток і переїхав до Шарлоттауна. Його ферму придбав такий собі пан Дж. Гаррісон, чие ім'я, а також те, що він був родом із Нью-Брансвіка, — це все, що було про нього відомо. Але перш ніж прожити місяць в Ейвонлі, він уже зажив слави дивакуватого чоловіка... «безумця», як казала пані Рейчел Лінд. Пані Рейчел, як пам'ятають ті з вас, хто вже встиг з нею познайомитися, була дуже відвертою леді. Пан

Гаррісон однозначно був не таким, як решта, — а це, як усім відомо, невіддільна риса безумців.

Почнімо з того, що дім він утримував самотужки й привселюдно оголосив, що не хоче бачити жодних дурних жінок поблизу своїх володінь. Жіноцтво Ейвонлі відплатило йому за це поширенням жахливих чуток про те, як він веде домашнє господарство та куховарить. Він найняв малого Джона-Генрі Картера з Вайт Сендс, і саме Джон-Генрі поклав початок цим історіям. По-перше, у маєтку Гаррісона ніколи не було визначеного часу для їжі. Пан Гаррісон міг собі щось перехопити, коли відчував голод, і якщо в цей час Джон-Генрі був десь поряд, то і йому перепадала якась їжа, та якщо ні — йому доводилося чекати до наступного такого перекусу господаря. Джон-Генрі жалібно скаржився на те, що помер би з голоду, якби тільки не бував удома неділями й не міг наїстися там досхочу, та ще якби мама не давала йому зі собою кошик харчів, завжди коли він вирушав назад до господаря в понеділок уранці.

Що ж до миття посуду, то пан Гаррісон навіть не вдавав, що хоч колись це робить, якщо тільки не наставав дощовий деньок. Тоді він приймався за роботу й мив його весь разом у діжці з дощовою водою й залишав, щоб обсох.

На додачу до всього, пан Гаррісон був ще тим жмикрутом. Коли його попросили пожертвувати якусь децицію на зарплату для преподобного пана Аллана, він сказав, що перше подивиться, скількох доларів вартує його проповідування: він не хотів купувати свиню в мішку. А коли прийшла пані Лінд, щоб зібрати пожертвування на місіонерські справи — а заразом і поглянути на маєток зсередини, — він відповів їй, що серед старих пліткарок в Ейвонлі більше, ніж будь-де, язичниць і що він би з радістю зробив пожертвування на користь місії з їх хрещення, якби вона за це взялася. Пані Рейчел пішла звідти й сказала, що лише завдяки Божій милості бідолашна

дружина Роберта Белла вже спочиває в могилі, адже це б розбило їй серце, якби вона побачила, в якому зараз стані будинок, котрим вона раніше так пишалася.

— А вона ж через день протирала кухонну долівку, — обурено розповідала пані Лінд Марілла Катберт. — Якби ж ти тільки бачила ту кухню зараз! Мені довелося підтримувати свої спідниці в руках, коли я проходила там.

Насамкінець, у пана Гаррісона був папуга на ім'я Джинджер. В Ейвонлі ніхто до цього не тримав у себе папуг, тож, як наслідок, такий вчинок не розцінювався як гідний пошани. А який же то був папуга! Описуючи його словами Джона-Генрі Картера, більш нечестивої пташки у світі не знайдеш. Він жахливо лаявся. Пані Картер умить забрала б Джона-Генрі звідси, якби знала, що зможе прилаштувати його в яесь інше місце. На додачу до всього, одного разу, коли Джон-Генрі надто низько схилився над кліткою, Джинджер довбнув його ззаду за шию. Пані Картер показувала усім той шрам щоразу, коли нещасний Джон-Генрі повертався додому на вихідні.

Усе це промайнуло в голові Енн, поки пан Гаррісон стояв перед нею, безмовний і, вочевидь, розлючений. Навіть у найкращому настрої пан Гаррісон не був привабливим чоловіком: він був низький, гладкий і лисий, а зараз, з круглим, багряним від злості лицем і велетенськими синіми очима, що ледь не вилазили з очниць, він був, на думку Енн, найпотворнішою людиною у світі.

Аж ось пан Гаррісон раптово заговорив.

— Я не збираюся це терпіти, — прошипів він, — ні на день довше, чуєте мене, панно? Хай йому грець, це вже втретє, панно... втретє! Навіть святим би вже увірвався терпець, міс. Останнього разу я попереджав вашу тітку, щоб вона не допускала такого знову... але вона не догледіла... вона знову зробила це... що вона хоче цим показати, ось що я хочу знати! Ось для чого я тут, панно!

ЗМІСТ

I	Сердитий сусід	5
II	Швидко продавала, а тоді гірко жалкувала	16
III	Пан Гаррісон удома	23
IV	Різні думки	32
V	У ролі вчительки	38
VI	Усі можливі типи чоловіків... та жінок	47
VII	Почуття обов'язку	60
VIII	Марілла бере під свою опіку двійнят	67
IX	Питання кольору	78
X	Деві в пошуках сенсації	86
XI	Факти та ілюзії	98
XII	День люті	109
XIII	Золотий пікнік	118
XIV	Загрозу відвернуто	130
XV	Початок канікул	144
XVI	Суть сподівань	153
XVII	Смуга прикрих випадковостей	161
XVIII	Пригода на дорозі Торі	173
XIX	Просто щасливий день	184
XX	Так, як це часто трапляється	197

XXI	Мила панна Лаванда	206
XXII	Усяка всячина	221
XXIII	Любовна історія панни Лаванди	227
XXIV	Пророк у своїй Вітчизні	235
XXV	Ейвонлійський скандал	245
XXVI	За поворотом	259
XXVII	Пообіддя в кам'яниці	272
XXVIII	Принц повертається у зачарований палац	286
XXIX	Поезія і проза	298
XXX	Весілля в кам'яниці	306